

KIM MOELANDS

VERDIEPING X

THRILLER

Over het boek

In een Utrechtse discotheek raken tientallen jongeren bewusteloos. Enkelen overlijden ter plekke. Agente Vicky Hogendoorn ontdekt dat ze allemaal onder invloed zijn van de mysterieuze partydrug ELF. In het Academisch Medisch Centrum Midden vecht bloeddokter Floor van Schaik voor hun levens, maar ze begint al gauw te vermoeden dat iemand haar tegenwerkt.

De pers over *Verdieping X*

'*Verdieping X* is een beklemmende, eigentijdse thriller.' – Judith Visser

'Spannend en verrassend. Je wilt in één adem door naar de ingenieuze plot!' – Martin Buitenhuis, Van Dik Hout

Over de auteur

Kim Moelands (1975) is auteur, recensent en journalist. Ze schreef twee autobiografische romans, *Ademloos* en *Grenzeloos*, en was tweemaal jurylid van de Gouden Strop. In 2010 kwam haar eerste thriller uit: *Weerloos*.

Van dezelfde auteur

Ademloos
Grenzeloos
Weerloos

De spanningsnieuwsbrief

Wilt u op de hoogte blijven van alle nieuwe spannende boeken van A.W. Bruna Uitgevers, dé thrilleruitgever van Nederland?

Geeft u zich dan op voor onze spanningsnieuwsbrief via onze website www.awbruna.nl

Colofon

© 2012 Kim Moelands

© 2012 A.W. Bruna Uitgevers, Utrecht

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer

Omslagbeeld

© Mohamad Itani / Millennium Images, UK

ISBN paperback 978 94 005 0224 6

ISBN e-book 978 90 449 6924 5

NUR 332

Tweede druk, mei 2013

Kim Moelands

Verdieping X

A.W. Bruna Fictie

Proloog

Hij doet zijn ogen open. Alles is zwart. Hij knippert een paar keer. Nog steeds een alles verhullende duisternis. Een mufte, zurige smaak in zijn mond. Zijn tong plakt aan zijn gehemelte. Slikken doet pijn. Water. Hij wil water. Hij probeert zijn hoofd te draaien. Zijn nek is stijf en pijnlijk. Felle steken in zijn hoofd. Alsof iemand er met een moker op geslagen heeft. Slap, hij voelt zich zo slap. Lichtflitsen aan de binnenkant van zijn ogen. Hij probeert overeind te komen. Het lukt niet. Hevige pijnscheuten in zijn schouders. Hij voelt iets in zijn linkerelleboogholte. Alsof er iets in zit. Hij wordt zich steeds meer bewust van zijn lichaam. Hij wiebelt met zijn tenen, spant zijn beenspieren aan in een poging zijn benen op te trekken. Tevergeefs. Een ingehouden kreun van frustratie. Zijn ogen wennen langzaam aan het donker. Schimmige contouren doemen op. Hij herkent ze niet. Heeft geen flauw idee waar hij is. Hij spitst zijn oren in de hoop geluiden op te vangen. Kleine boodschappers die hem kunnen influisteren waar hij is. Een zacht gezoem op de achtergrond. Het geluid wordt doorkruist door zijn eigen schokkerige ademhaling. Een zweetdruppel sijpelt van zijn voorhoofd in zijn oog. Het zout geeft een branderig gevoel. Voorzichtig tilt hij zijn hoofd een stukje op. Negeert de schreeuwende spieren. Ligt hij op een bed? Het lijkt er wel op. Wie heeft hem dit aangedaan en waarom? Hoe lang ligt hij hier al? Hoe komt hij hier überhaupt terecht? Mist in zijn hoofd die zijn herinneringen in nevelen hult. Geen enkel besef van plaats en tijd. Hij kan geen kant op. Dit bed is alles wat hij heeft. Het wordt nat en warm tussen zijn benen. Zijn blaas bezwijkt onder de stress.

Scherper zicht nu. De ruimte is minder donker dan hij aanvanke-lijk dacht. Zijn ogen kunnen het zachte kunstlicht blijkbaar nu pas registreren. Voorzichtig draait hij zijn hoofd richting het zoemende geluid. Het komt van een apparaat en er lopen roodgekleurde slangen

naar een doorzichtige zak. Hij is half gevuld met rode vloeistof. Bloed? Zijn bloed? Hij volgt de rode slangen met zijn ogen. Ze zijn gekoppeld aan een dikke naald die in zijn linkerelleboogholte zit. Stevig vastgeplakt met witte tape. Wat is dit? Zijn ze zijn bloed aan het aftappen? Hij draait zijn hoofd langzaam de andere kant op. Ziet schimmen in de verte. Eentje komt recht op hem af. Een wazige vlek staat naast hem, buigt zich over hem heen. Zijn oogleden trillen, hij knippert met zijn ogen. De vlek raakt hem aan. Een fel lampje schijnt in zijn rechteroog. Wat gebeurt er? Lamplicht in zijn andere oog. 'Deze lijkt wakker te worden. Ik geef hem nog wat extra.' Handen pakken zijn arm. Dan een scherpe steek in zijn nog ongeschonden rechterelleboogholte. Zijn bloedvat staat in brand. Een tintelende warmte gaat door zijn lichaam. Zwevend gevoel in zijn hoofd. Alles begint te draaien. Hij zakt weg en kan er niets tegen doen.

Ik heb altijd iets met bloed gehad. Een fascinatie die bijna obsessief te noemen is. Het begon toen mijn moeder een knoop aan mijn broek naaide en in haar vinger prikte. Uit het gaatje kwam een kleine, helderrode druppel en ik kon niet stoppen met ernaar te kijken. Het bleef zo mooi op haar vinger liggen, als een klein balletje. Stil en sereen. Een balletje waar ik niets van snapte en waar ik meer van wilde weten. Hoe kwam het aan die dieprode kleur? Hoe lang zou het vloeibaar blijven? Hoeveel van die balletjes passen er in een mensenlichaam? Veel te snel naar mijn zin, stopte mama haar vinger in haar mond en toen ze hem er weer uit haalde was het bloed verdwenen. In haar vinger slechts nog een klein, rood gaatje waar niets meer uit lekte.

Als kind verslond ik verhalen over vampieren. Dracula was mijn grote held. Bij de feestwinkel om de hoek kocht ik een gebit met van die mooie puntige hoektanden. 's Avonds op mijn kamertje stond ik er uren mee voor de spiegel. Tot mijn twaalfde geloofde ik stiekem dat vampieren echt bestaan. Als ik zoende met een jongen liet ik altijd even ter controle mijn tong langs zijn hoektanden gaan. Als ik werd gekust in mijn nek, zette ik me schrap. Klaar om weg te duiken als ik tanden in mijn hals voelde. Maar het was nooit meer dan een glibberende tong die mijn huid beroerde.

Als ik mijn knieën kapot viel omdat ik weer eens over mijn eigen benen struikelde, voelde ik de pijn nauwelijks. Compleet bevangen door de rode druppeltjes die opwelden uit de wond, vergat ik mijn verdriet.

Ik werd ouder maar het fenomeen bloed bleef me onveranderd fascineren. Daarom maakte ik van mijn 'hobby' mijn beroep. Sinds vijf jaar werk ik bij Panta rhei, als paramedisch medewerker. De afname en controle van donorbloed zijn mijn belangrijkste taken. Ik werk in de regio Noord-West waar ik bloed afneem in het donorcentrum,

maar ook op locaties als Rode Kruis-gebouwen, buurthuizen en gezondheidscentra. Het werk zelf is in de loop der jaren een routineklus geworden, maar het contact met mensen en de wisselende werkomgeving maakten dat ik altijd met een glimlach naar mijn werk ging. Ging, want sinds een jaar heb ik mijn neus in een wespennest gestoken. Het plezier dat ik ooit in mijn werk had, is nu voltooid verleden tijd. Voorgoed.

Mijn naam is Linda. Ik ben vijfendertig jaar en ik heb iets stoms gedaan. Iets ongelofelijk stoms. Ik heb mezelf verloochend, mijn opvoeding en alles waar ik eens voor stond en in geloofde. Ik ben opgevoed met het principe dat het hoogst haalbare in het leven is dat je iets voor een ander kunt betekenen. Tot mijn schande moet ik bekennen dat ik niet verder van dat principe had kunnen afwijken dan ik heb gedaan. Ik ben voor de bijl gegaan. Geld is een gevaarlijk wapen. Ik beweerde altijd dat ik er niet gevoelig voor was, maar dat waren de naïeve gedachten van een salonidealist. Inmiddels weet ik dat iedereen te koop is, als de prijs die geboden wordt maar hoog genoeg is. Iedereen heeft een breekpunt, ik ben daarop geen uitzondering. Ik knakte alleen sneller dan ik had verwacht. Als een dun twijgje, gesmoord in de kiem. Het leven doet soms rare dingen. Het plant een zaadje, maar door de verkeerde voeding groeit het uit tot een gedrocht dat niet lijkt op het ideaalplaatje dat op de verpakking stond. Geen waar voor je geld, net als ik. De prijs die ik moet betalen weegt niet op tegen mijn riant banksaldo. De vele kleren, tassen, de luxe auto, ze maken het allemaal niet goed. Ik kan er niet eens mee te koop lopen, want dan zou het opvallen dat er iets niet in de haak is. De luxe die ik me kan permitteren past niet bij het salaris dat ik heb. Die auto kan ik nog wel verklaren, want hoeveel mensen sluiten er geen lening af voor zo'n ding? Maar die mooie kleren draag ik alleen achter gesloten deuren. Word ik er gelukkig van als ik die luxe stoffen tegen mijn huid voel? Nee. Sterker nog, ze herinneren me steeds aan mijn misstap. Ze zijn het fysieke bewijs van mijn falen als mens. Mijn moeder had maar één doel in het leven, ze wilde op haar sterfbed kunnen zeggen: 'Ik heb iets betekend. Ik deed ertoe.' Ze stierf met een glimlach. God weet dat ik mijn best heb gedaan om haar doel tot het mijne te maken, maar ik heb gefaald.

Linda

Het geluid van de wekker haalt me uit een diepe slaap. Ik tast met mijn ogen dicht naar de snooze knop. Nog even vijf minuten respijt voordat ik mijn ogen moet openen en de realiteit zich weer aan me opdringt. Behaaglijk draai ik me nog eens om. Arm onder het kussen, laken tot aan mijn neus opgetrokken. Veel te snel naar mijn zin begint de wekker weer te loeien. Met een zucht druk ik de alarmknop uit en kom overeind. Ik moet wel, anders kom ik te laat. *I don't like Mondays*. Lusteloos stap ik onder de douche. Ik pak wat kleren uit de kast. Een alledaags kloffie, want straks trek ik er toch een witte jas over aan. Mijn mooie collectie is voor na werktijd. Op de automatische piloot doe ik wat yoghurt in een kommetje. Beetje suiker, handje muesli. Brood krijg ik op dit vroege tijdstip nog niet weg. Mijn kaken malen werktuigelijk de haver mout en rozijnen fijn. Smaken doet het me niet. Ik drink een groot glas water om de zompige massa in mijn maag wat te verdunnen. Koffie neem ik straks op het werk wel. Auto of fiets? Het wordt de laatste. Mijn tas en fietssleutel liggen nog exact op dezelfde plek op tafel waar ik ze voor het weekend heb neergegoot. Ik gris beide mee en ren de deur uit.

Het fietsen valt me zwaar. Hoeveel kracht ik ook op de trappers zet, ik kom maar moeizaam vooruit. Een stevige wind blijft proberen me terug te duwen. Ik heb een conditie als een krant sinds ik ben gestopt met hardlopen. Misschien moet ik mijn vroegere avondronde maar weer eens gaan oppakken. Mijn lijf laten overnemen door endorfine om even alles te kunnen vergeten. Maar ach, wat heeft het voor zin? Het is maar een tijdelijke vlucht, een schijnbevrijding die uiteindelijk niets oplevert. Ik ren dan alleen maar mijn eigen staart achterna en als ik niet uitkijk word ik ook nog in mijn kont gebeten.

Het lijkt een eeuwigheid later, als ik bezweet en hijgend op mijn werk aankom. Vandaag werk ik op de locatie aan de Wegenerlaan, vlak bij het Academisch Medisch Centrum Midden (AMCM) in Utrecht. Ik parkeer mijn fiets in het daarvoor bestemde rek, zet hem op slot en stop het sleuteltje in mijn broekzak. In snel tempo wandel ik naar de draaideuren terwijl ik mijn haar in een slordige staart bind. De ingang van het gebouw doemt op. Het logo van de pelikaan die met zijn poten in een stroompje water staat, is prominent aanwezig. *Panta rhei*, al wat stroomt. Het beest lijkt klaar te staan om weg te vliegen, de wijde wereld in, om het belang van bloeddonoren te verkondigen. Wat de kraanvogel is voor geluk, is de pelikaan al sinds de middeleeuwen voor altruïsme en barmhartigheid. Iets waar ik mezelf het afgelopen jaar niet op heb kunnen betrappen. Een oude overlevering beweert zelfs dat een pelikaan haar eigen borst openpikte om haar uitgehongerde kuikens te voeden met haar eigen bloed. Ik heb duidelijk geen enkel genetisch raakvlak met het spits gesnavelde beest, want onzelfzuchtigheid is niet mijn ding. Waar is het misgegaan, vraag ik mezelf weleens af op een van mijn weinige zwakke momenten.

Wonder boven wonder ben ik nog net op tijd. Om acht uur staan de eerste bloeddonoren al op de stoep. Voordat ze daadwerkelijk mogen doneren, moet ik volgens het protocol eerst twee buisjes testbloed bij ze afnemen. Vandaag zijn de AB-negatiepjes aan de beurt. Mijn favoriete groep. Ik heb nog precies vijf minuten om een witte jas aan te trekken, en mijn plekje in te nemen. Ik loop door de draaideur naar binnen. Mijn gympen maken een piepend geluid op de zandkleurige vinylvloer die contrasteert met de blauwe wanden. De lampen die verwerkt zijn in de plafonds, verspreiden een helder, maar rustgevend licht. Ik loop langs de balie en zwaai naar de medewerkster. Ze zwaait terug en begint weer driftig op haar toetsenbord te rammen. Een lange gang brengt me naar de ruimte waar de labjassen hangen. Ik haal een maatje M uit het rek en trek hem aan terwijl ik naar mijn prikkamertje loop.

De eerste patiënt zit al in de comfortabele blauw leren stoel op me te wachten. 'Goedemorgen,' groet ik hem. O, hij weer, denk ik geïrriteerd.

'Hallo.' Zijn stem lijkt licht te trillen en hij ziet een beetje bleekjes.

Hij valt in de categorie naaldenangst slash bloedfobie. Toch moet en zal hij donor zijn. ‘Doet het pijn?’ vraagt hij. Daar gaan we weer. Steeds weer dezelfde vragen. Elke keer als hij komt voeren we hetzelfde toneelstukje op.

‘Door een wesp gestoken worden is vervelender,’ is mijn gebruikelijke antwoord op die vraag. Ik kan wel een bandje inspreken en afdraaien in het vervolg. Scheelt me een hoop ergernis.

‘Ik blijf het eng vinden als er bloed bij me wordt afgenomen,’ verduidelijkt hij zijn vraag. ‘Het is net of ik steeds weer voor het eerst kom.’

Dat had ik al begrepen schatje, denk ik schamper. Als geroutineerd bloedprikker kan ik ze er blind uit pikken, de mensen die flauwvallen bij een druppel bloed of moord en brand schreeuwen als er een naald in hun elleboogplooi verdwijnt.

Terwijl ik de benodigde buisjes selecteer, twee plus één extra, en alvast een stuwband om zijn linkerarm doe, vraag ik hem waarom hij ook alweer bloeddonor is als het hem zoveel stress oplevert. Ik ken het antwoord al, maar zijn gezwets is minder erg dan die gespannen stilte.

‘Mijn zus heeft na een ongeluk een paar levensreddende bloedtransfusies gekregen. Ik ben zo dankbaar dat ze nog leeft.’ Hij pauzeert even en lijkt wat geëmotioneerd. Watje. ‘Zonder bloeddonoren had ik nu geen zus meer gehad. Daarom wil ik graag iets terugdoen. Ik vind het wel een mooi idee dat ik mensen kan helpen door iets van mezelf af te staan.’

‘Erg nobel van je.’ Ik probeer het cynisme niet in mijn stem door te laten klinken. Weer zo’n wanna be superman die denkt de wereld te kunnen redden. Nou jongen, de wereld is niet te redden, dus je kunt je de moeite net zo goed besparen.

Ik trek steriele handschoenen aan, ontsmet de huid waar ik zo de naald in ga steken met een alcoholdoekje en trek de stuwband flink aan. Het bloedvat aan de binnenkant van de elleboog zwelt meteen goed op. ‘Maak maar een vuist,’ instrueer ik. Hij doet braaf wat ik zeg. Een weeïg zweetluchtje dringt mijn neus binnen. Angstzweet, bah. Ik pak een groene naald en sluit hem aan op de huls waar de vacuümbloedbuisjes op worden geklikt. De dikte van de naalden wordt aangegeven met een kleur. Groen valt in de categorie ‘nor-

maal' en gebruiken we standaard. Ik voel met mijn gehandschoende wijs- en middelvinger aan het bloedvat waar ik zo in ga prikken. 'Even je tanden op elkaar knul.' Voordat hij kan reageren, doorboor ik zijn huid al. Hij begint zwaarder te ademen, maar geeft verder geen krimp. 'Laat je vuist maar los en ontspan je hand maar,' zeg ik terwijl ik de stuwband losmaak. Aarzelend opent hij zijn hand. Zijn nagels hebben afdrücken achtergelaten in de palm. Held op sokken. Een voor een lopen de bloedbuisjes vol. Voor ik ze neerleg schud ik ze even voorzichtig om. 'Laatste buisje.'

'Ik dacht dat ik twee controlebuisjes bloed moest afgeven?' Zijn stem klinkt vragend.

'We doen er sinds kort één extra voor de zekerheid. Mocht er dan iets misgaan met een testmonster dan hebben we in elk geval genoeg bloed om alle onderzoeken uit te kunnen voeren. Het voorkomt dat je nog een keer extra geprikt moet worden.' Hij lijkt mijn uitleg te accepteren.

'O,' zegt hij.

Ik pak een watje, druk het op de naald en trek hem uit zijn arm. 'Even goed aanduwen en je arm buigen.' Terwijl hij het wondje dichtdrukt, sticker ik de buisjes. Het reservebuisje sla ik over.

'Moet daar geen etiket op?' Dat bijdehante rotjong heeft ook alles in de gaten.

'Omdat het een reservebuisje is moet er een andere sticker op en die moet ik zo nog even pakken.' Ik pak zijn hand en trek zijn arm recht.

'Laat eens kijken.' Ik haal het watje van zijn huid. Het gaatje is dicht, maar ik plak er toch een pleister overheen. 'Voor als je nog een beetje gaat nabloeden.' Hij wordt weer bleek.

'Nabloeden?' piept hij paniekerig alsof het om liters bloed gaat.

'Als het al gebeurt, zal het niet meer dan een minuscuul druppeltje zijn. Neem maar weer even plaats in de wachtruimte, dan berg ik de buisjes bloed even op. Ik sluit je zo aan op het apparaat.' En nou wegwezen, denk ik erachteraan. Ik heb nog meer te doen vandaag.

Als hij het kamertje heeft verlaten stop ik het reservebuisje met bloed snel in mijn tas. Buisje één van vandaag is binnen. Ik noteer de patiëntgegevens die op het labformulier staan in een notitie-

boekje. Voordat ik daarmee klaar ben, wordt er op de deur geklopt. Ik schrik en mijn pen schiet uit.

‘Kan ik de volgende doorsturen?’ vraagt mijn collega Puk. Ze kijkt fronsend naar mijn notitieboekje dat ik razendsnel heb dichtgeklapt.

‘Uhm, ja, laat maar komen.’

‘Alles oké?’ vraagt Puk terwijl ze haar ogen nog steeds op mijn schrijfblokje heeft gericht. Ze vindt dat ik haar een verklaring schuldig ben, ik ken haar langer dan vandaag. Nieuwsgierig kreng.

‘Ik schrijf sinds kort gedichten en ik had ineens een paar mooie zinnen in mijn hoofd.’

‘O, wat leuk, mag ik ze lezen?’ Enthousiast stapt ze op me af en ik kan nog net voorkomen dat ze het notitieboekje uit mijn handen grist. Ik laat mijn bovenlijf er beschermend overheen vallen. Mijn hart klopt in mijn keel.

‘Dit is nog niet voor andere ogen bestemd. Ik ben er nog erg onzeker over en hou het voorlopig nog voor mezelf.’ Ze slikt mijn smoes als de zoete koek waar ze zo dol op is.

‘Ja, dat snap ik wel, ik zou het ook doodeng vinden om het aan anderen te laten lezen. Ik vond het vroeger al zo spannend als ik op school een opstel moest schrijven. Als de juffrouw...’

‘Puk,’ onderbreek ik haar gezwets terwijl ik op mijn horloge tik. ‘Er zitten mensen op me te wachten.’

‘O ja, sorry.’ Ze druipt af met een teleurgestelde blik in haar ogen. Als ze maar oeverloos kan kakelen, is ze helemaal in haar element. Ik ben benieuwd wat voor moeder ze heeft. Wie noemt zijn kind nou Puk? Zou ze vaak uitgescholden zijn voor Pukkel? Ik gniffel bij de gedachte. Dan word ik weer serieus. Ik moet nog voorzichtiger worden dan ik al was. Ik laat me niet vlak voor de finish uitschakelen. Ik verlaat mijn kamertje om meneer Angsthaas aan te sluiten op het donatieapparaat. De vorige keer viel hij flauw toen ik de dikke naald in zijn elleboogplooï stak. Eens kijken of het hem lukt om deze keer ‘overeind’ te blijven.

De dag verloopt zoals vele andere. Naald erin, buisjes vullen, naald eruit. Aansluiten op apparaat. Ik hoef niet eens meer na te denken bij wat ik doe. Ik zou het zelfs blind kunnen. Mijn score is twintig

buisjes. Een respectabele buit. Ze zitten veilig en genummerd in mijn tas. Alle patiëntgegevens heb ik al keurig ingevoerd in de beveiligde database van mijn opdrachtgever die ergens anoniem in de *cloud* hangt. Slechts een paar mensen weten van het bestaan van de beveiligde database en kunnen erop inloggen via een onschuldig ogende website. Ik ben er een van. Mijn instructies zijn strikt. Regel één: houd buisjes en traceerbare informatie gescheiden van elkaar. Stel dat je tas wordt gestolen dan kan niemand achterhalen van wie het bloed is.

Het ongezien invoeren van de gegevens levert me nog de meeste stress op, maar het hoort er nu eenmaal bij. Het researchlab heeft de gegevens graag al in het systeem staan voordat ik de buisjes aflever. Op die manier kunnen ze direct aan de slag als het materiaal is afgeleverd en verliezen ze zo min mogelijk tijd. Tijd is geld is dubbel en dwars van toepassing op de business waar ik onderdeel van uitmaak. Dus ik conformeer me eraan en neem de stress voor lief. Ik word er immers uitstekend voor gecompenseerd.

Er zijn een paar computers waar medewerkers gebruik van kunnen maken, maar het is bijna onmogelijk om daar onopvallend gegevens in te voeren. Het scherm is namelijk zichtbaar voor iedereen die de ruimte betreedt. Ik heb mijn Facebook-pagina altijd als excuus klaarstaan. De ervaring heeft me geleerd dat lunchtijd de grootste kans geeft op een lege computerruimte. Ook vandaag is dat weer het geval. Gelukkig kan ik blind typen waardoor ik over mijn schouder kijkend de boel achter me in de gaten kan houden terwijl ik de gegevens invoer. Ik houd mijn notitieboekje met de waardevolle informatie op schoot om het aan nieuwsgierige ogen te onttrekken. Even een klein paniekmomentje toen die verdomde Puk weer binnen kwam lopen. Hoewel het geen pretje is om naar haar gezette lijf te kijken, ben ik toch blij dat ze haar worstvingertjes niet uit de snoeppot kan houden. Daardoor hoor je haar logge lijf al van een kilometer afstand aan komen klossen en heb ik tijd genoeg om mijn notitieboekje te verbergen onder de losse flappen van mijn witte jas en geconcentreerd te facebooken.

‘Zo, jij hebt veel vrienden.’ Puk kijkt ongegeneerd mee op mijn scherm.

‘Ooit van privacy gehoord, Puk?’

‘Facebook is toch openbaar?’ reageert ze dommig.

‘Nee, dat is het niet. Ik heb mijn account afgeschermd voor nieuwsgierige aagjes.’

‘O, nou, dan nodig ik je straks wel uit.’

‘Facebook is voor vrienden,’ bits ik terug. Wij zijn geen vrienden, maar collega’s.

‘LinkedIn dan?’ Ze blijft proberen.

Heb ik honing aan mijn kont of zo? Ga werken!

‘LinkedIn is voor pro-fes-sio-nals.’ Ik laat een pijnlijke stilte vallen die niets te raden overlaat. Maar wel voor Puk.

‘Heb je ook Hyves?’ doet ze een laatste dappere poging.

Man, hoe dik kan het bord zijn dat je voor je kop hebt? Dat ze überhaupt functioneert valt een wonder te noemen.

‘Als je het niet erg vindt, Puk, maak ik mijn berichtje even af en dan kan ik naar huis.’

‘Ja, ja natuurlijk. Succes.’

Dat is het mooie van Puk, hoe hard je ook tegen haar aan schopt, het lijkt haar nooit te raken. Ik kan er niet goed hoogte van krijgen of ze zich op dat gebied dommer voordoet dan ze werkelijk is, of dat ze alle klappen onzichtbaar incasseert en haar verdriet wegvreet. Ik kijk haar na als ze wegloopt. Wat een enorme kont. Je zou er breedbeeld op kunnen vertonen. Ik voer snel de rest van mijn lijstje in, wis de internetgeschiedenis en log uit. Nu mijn notities nog door de papierversnipperaar halen en dan snel naar huis.

De hengsels van mijn Louis Vuitton-tas rusten op mijn rechterschouder. Het hippe ding steekt een beetje vreemd af bij mijn alledaagse kleren, maar er lopen hier wel meer creaties rond waar je je wenkbrauwen bij optrekt. Vandaar dat ik ermee wegkom zonder lastige vragen. Het zachte leer schuurt tegen mijn blote arm bij elke stap die ik zet. Een loden last. Slechts twintig buisjes bloed, zorgvuldig verpakt in een modieus omhulsel dat het midden houdt tussen lippenstift en mascara. Wat weegt dat nou helemaal? Drie keer niks. Maar toch ga ik gebukt onder deze gewichtige lading. Twintig buisjes bloed, de sleutel tot alles. Mijn gouden toekomst waarin dromen realiteit worden. Ik ben er zo dichtbij, maar het voelt oneindig ver weg. Als het te mooi is om waar te zijn, is het niet waar,

zeggen ze weleens. Klopt dat of ga ik bewijzen dat er ook uitzonderingen op de regel zijn? Ik ben zo in gedachten verzonken dat ik bijna tegen mijn collega David aan bots, die net als ik op weg is naar de uitgang. Hij is een AIOS (arts in opleiding tot specialist) hematologie in het academisch ziekenhuis om de hoek en doet ook een dag in de week onderzoek bij de bloedbank. Ik heb me er nooit in verdiept waar hij zich precies mee bezighoudt. Ik vind hem bijdehand en mijd hem waar ik maar kan. Nu loop ik bijna in zijn armen.

‘Loop je te dromen, Linda?’

Afwerend steek ik mijn arm uit om te voorkomen dat ik vol tegen hem aan loop en mijn tas met kostbare lading een dreun krijgt.

‘Toch wel over mij hoop ik, hè?’

Bah, wat is het toch een arrogante kwal. Ik kijk hem vernietigend aan.

‘Dromen over jou is onmogelijk. Jij schopt het niet verder dan mijn nachtmerries, David.’ Voordat hij de kans krijgt om iets terug te zeggen, sta ik al buiten. Ik heb geen tijd voor deze flauwekul. Elkaar een beetje vliegen afvangen is voor mensen die niets belangrijkers te doen hebben. En toevallig heb ik dat wel. Héél belangrijke dingen.

Ik loop naar mijn fiets en ontdoe hem van de sloten. Mijn tas hang ik voorzichtig aan het stuur. Ik wil zicht hebben op mijn kostbare lading. De wind is gedraaid en net als vanochtend heb ik weer wind tegen. Verdorie, ik heb haast. Om zeven uur moet ik op de afgesproken plek zijn. Dat ga ik maar net redden. Eten doe ik daarna wel. Te laat komen is niet verstandig. Ik heb al eerder gemerkt dat Nick niet met zich laat spotten. Mannetje van de klok dat altijd zijn zin wil hebben. Als kind was hij vast zo’n vervelend snertjong dat stond te stampvoeten en krijsen als de dingen niet liepen zoals hij wilde. Dreinen bij zijn moeder die hem altijd de hand boven het hoofd hield en schandalig verwende. In de puberteit had hij waarschijnlijk last van losse handjes als er niet naar hem werd geluisterd. Een opgevoerde brommer die te veel lawaai maakte en elke week weer een ander sletje achterop. Op de een of andere manier trekken dat soort types meiden aan als strontvliegen. Zou hij toen al die vreselijke zegelring en die gouden ketting hebben gehad? Dat vettige, grijze gelhaar en die doordringende aftershave? Dat walge-

lijke buikje en dat borsthaar dat boven zijn overhemd uit krult, ook als hij het bovenste knoopje niet openlaat? Het kriebelt vast tegen zijn dubbele onderkin. En dan die eeuwige maatpakken die te strak om zijn veel te dikke lijf knellen. Je zou toch denken dat hij genoeg geld heeft om een maatje groter aan te schaffen.

Ik ben er absoluut niet rouwig om dat ik Nick niet eerder in mijn leven ben tegengekomen. Ik vind hem een ontzettende lul. Ik weet weinig van hem, maar dat geeft niet. Geen idee wie zijn vrienden zijn of wat hij in zijn vrije tijd doet. Eigenlijk weet ik niet eens precies wat hij op het zakelijk vlak doet. Ik heb wel een vermoeden, maar ik heb nooit mijn best gedaan om dat te bevestigen. Hoe minder ik weet, hoe beter. De keren dat we elkaar ontmoeten, kleeft ik me mooi aan. Ik weet dat hij daarvan houdt. Hij denkt dat hij me om die pink met die lange, wijverige nagel heeft gewonden. Moet ie vooral denken, dat geeft me wat speelruimte. Maar ik walg van hem, ik zou hem het liefst onderkotsen. Toch slik ik, want ik heb hem nodig. We hebben elkaar nodig. Hij wil iets van mij en ik wil iets van hem. Een pact dat we stilzwijgend steeds weer verlengen. Alleen samen komen we verder. Of we elkaar aardig vinden is van ondergeschikt belang. Met aardig kun je niet betalen bij Albert Heijn.

Bezweet van het fietsen loop ik mijn huis binnen. Voorzichtig zet ik mijn tas in de hal onder de kapstok neer. Ik kijk op mijn horloge. Het is zes uur. Ik heb geen tijd om even rustig op adem te komen. Ik loop gelijk door naar boven. Ik trek een rood jurkje uit de kast. Ik twijfel over de schoenen. Sleehakken of stiletto's? Toch maar de eerste, dat loopt wat makkelijker op onregelmatig terrein. Als ik mijn werkkleren uittrek, dringt een lichte zweetlucht mijn neus binnen. Ik heb eigenlijk geen tijd voor een verkwikkende douche, maar besluit het er toch op te wagen. Ik kan er niet tegen als ik stink. In mijn hoofd hoor ik de klok doortikken. Ik huiver als de eerste stralen koud water mijn lijf raken. Wachten tot het water op aangename temperatuur is, duurt te lang. Ik gooi de douchekop aan de kant als ik me inzeep. Die magnoliageur is een stuk aangenamer dan mijn zweetluchtje. Vlug spoel ik het sop van mijn lijf. Ik verberg mijn gezicht in de fris ruikende, zachte handdoek. Nu pas

voel ik hoe moe ik ben. Ik sluit mijn ogen even, in de hoop dat ze minder zwaar gaan aanvoelen. Ik ben toe aan vakantie. Een heel lange vakantie. Wanneer heb ik voor het laatst echt gelachen en was ik helemaal ontspannen? Ik kan het me niet meer heugen. Mijn leven wordt nu bijna volledig geregeerd door angst en stress. Nick zet steeds meer druk op de ketel. Hij wil alsmaar meer hebben en het lukt me maar net om aan zijn steeds frequentere bestellingen te voldoen. De angst om betrappt te worden, heeft me meer en meer in zijn greep. Het vreet me vanbinnen op en put me uit. De beloning is fantastisch, maar ik begin me steeds meer af te vragen hoe lang ik nog door wil gaan. Ik mis mijn oude, onbezorgde leventje, mijn vrienden die ik nauwelijks nog zie. Financieel gezien hoef ik me de komende jaren geen zorgen meer te maken. Maar het is zo verleidelijk om mijn bankrekening te blijven spekken. Geld stinkt niet, maar ruikt heerlijk. Als het zoete parfum dat ik nu achter mijn oren spuit. Het ruikt naar vrijheid en onbegrensde mogelijkheden. Het is de creditcard waar ik mijn dromen mee kan afvinken. Neem ik genoeg met goud of platina? En stel dat ik uiteindelijk toch voor goud ga, zal Nick me dan laten gaan? Wat hij precies met mijn leveringen doet, weet ik niet, maar dat het lucratief is blijkt wel uit mijn riante beloning en zijn honger naar meer. De keren dat ik hem ernaar vroeg kreeg ik een vaag antwoord. 'Ik handel in sprookjes, Elfe.'

Mijn jurkje plakt aan mijn vluchtig afgedroogde lijf. Mijn natte haar hangt als een verwarde kluwen in mijn nek. Ik heb geen tijd om het droog te föhnen. Ik haal er snel even een borstel doorheen en bind het in een strakke staart. Was het ontwarren van mijn leven maar net zo makkelijk. Ik gesp mijn schoenen vast en ren naar beneden. Ik trek een rol bubbeltjesplastic uit de gangkast en neem hem samen met mijn tas mee naar de grote eettafel in de woonkamer. Gordijnen dicht, lichten aan. Voorzichtig pak ik de buisjes bloed uit mijn tas en leg ze naast elkaar neer. Schaar in het bubbeltjesplastic, plakband in de aanslag. Ik knutsel het geheel tot een mooi pakketje en berg het weer zorgvuldig op. Autosleutels uit het sleutelkastje, tas mee en gaan. Mijn maag knort als protest. 'Straks, eerst even geld verdienen voor de boodschappen.' Ik klop zachtjes op mijn buik.

Tien voor halfzeven, zegt mijn horloge. Ik loop naar de auto, cadeautje van Nick. Een zwarte Nissan X-Trail van een halve ton. Zelfs de stoel onder mijn kont kan verwarmd worden. Ik lach me rot. Een vertrouwde klik en de deuren zijn ontgrendeld. Ik zet mijn tas op de grond bij de passagiersstoel voordat ik mijn gordel omdoe en de motor start. De ingebouwde radio begint gelijk te spelen. Samen met Adele zing ik *Set Fire to the Rain* terwijl ik de straat op scheur. Op naar de A1. Sinds ze de parkeerplaats langs de A27 hebben afgesloten is dat onze nieuwe ontmoetingsplek. Of 'meeting point' zoals Nick graag mag zeggen. Hij heeft de irritante gewoonte om zo veel mogelijk Engelse termen door zijn gewauwel heen te strooien. Vindt ie belangrijk klinken of zo. *Well, I'm not impressed*, om maar even in zijn terminologie te blijven.

Langs de A1 ter hoogte van Amersfoort is een carpoolplaats met daarachter een bebost gebied dat het zicht ontnemt op dingen die niet voor andermans ogen bestemd zijn. Van de mannen die daar komen heeft geen mens wat te vrezen. Ze zijn te druk met verboden gefruitsel in het struikgewas. Er geldt daar een soort gouden regel: 'Als gij niet wilt dat een ander u ziet, zie dan ook die ander niet.' De hardlopers die af en toe passeren, zitten te veel in hun trainingsroes om echt opmerkzaam te zijn, laat staan dat ze hun schema onderbreken als ze iets verdachts zien. Toch krijg ik altijd weer de kriebels zodra ik het gebied betreed. Bang dat er ineens iemand uit de bosjes springt die me vanachter vastgrijpt en me meesleurt tussen de alles camouflerende takken. Een paar maanden geleden is er nog een lijk gevonden. Het was op een dag dat ik Nick daar weer zou treffen. We zijn toen uitgeweken naar een andere plek, omdat het er blauw zag van de politie. Inmiddels is de rust er weergekeerd en wil Nick me daar weer ontmoeten voor de overdracht. Schoorvoetend heb ik ingestemd.

Ik erger me aan het vele verkeer op de snelweg. 'Een slak is nog sneller,' mopper ik tegen niemand in het bijzonder. Na wat een eeuwigheid lijkt, kan ik eindelijk via een afslag ontsnappen aan de kudde werkpaarden die thuis probeert te komen. Ik voel zenuwenkriebels in mijn buik als ik mijn auto parkeer. Er staan nog twee auto's op de parkeerplaats, een Audi A8 en een Volkswagen Polo. Beide leeg. De Audi is vast van Nick. Elke keer als ik hem zie, heeft

hij een andere auto onder zijn kont. Zijn wagens hebben wel allemaal één overeenkomst, het zijn stuk voor stuk patserbakken.

Ik pak mijn tas en stap uit. Er klinkt een harde klap als ik het autoportier dichtsla. Het klinkt onheilspellend. Zal ik mijn auto afsluiten of niet? Aarzelend laat ik mijn vinger rusten op het knopje van de centrale deurvergrendeling. Als ik hem openlaat, nodigt dat misschien uit tot inbraak, maar als ik hem afsluit kost het me een extra handeling als ik snel weg moet wezen. Een lullig slotje houdt inbrekers toch niet tegen, bedenk ik. Openlaten dus.

Ik houd de autosleutel stevig in mijn hand geklemd als ik richting het afgesproken punt loop. De weg is wat modderig van een eerder gevallen regenbui. Er plakt wat vochtige aarde aan mijn tenen. Getver. Ik zou mijn open schoenen nu het liefst inruilen voor een paar regenlaarzen. Ik voel me in mijn sexy jurkje ineens nogal overdressed voor dit afspraakje. Ik loop door. Er ritselt iets in de struiken naast me. Mijn haren gaan overeind staan en kippenvol verspreidt zich over mijn lichaam. Ik ga sneller lopen. Het geritsel volgt me. Ik kijk achterom, naast me, kom ogen tekort. Zit er iemand achter me aan? Is het een konijn dat net zo schrikt van mij als ik van hem? Er knapt een takje. Deed ik dat of mijn onbekende achtervolger? Mijn hart slaat over. Ik schroef mijn tempo nog wat verder op, mijn ademhaling versnelt en niet alleen van de inspanning. Ik voel een straaltje angstzweet mijn bh in lopen. Weer geritsel. Het klinkt dichterbij dan net. In blinde paniek kijk ik om me heen of ik mijn belager kan ontdekken en vergeet de weg voor me in de gaten te houden. Ik struikel over een losliggende tak, verzwik bijna mijn enkel en val recht voorover. Ik probeer mijn val te breken met mijn handen en tegelijkertijd te voorkomen dat ik boven op mijn tas terecht komt. Die tas moet hoe dan ook ontzien worden. In een rare zijligging kom ik op de grond terecht. De autosleutel schiet van schrik uit mijn hand. Gelukkig weet ik hem gelijk weer terug te vinden. Mijn jurkje absorbeert de koude modder. Mijn tas ligt naast me. Het geritsel wordt harder en ik probeer overeind te komen. *Knap*, weer een brekend takje. En nog een. Ik bijt op mijn lip om niet te gaan gillen. Rennende voetstappen die mijn kant op komen. Als een sprinter in de startblokken probeer ik mezelf op handen en voeten vooruit te duwen. Weg, ik moet hier weg. Maar mijn achter-

volger is sneller en springt uit de struiken achter me. Ik gil. Een hoog schrill geluid. Iemand duikt vanachter op me. Mijn gil wordt ruw gesmoord door een behaarde hand.

‘*Charming*, Linda,’ fluistert iemand in mijn oor. ‘Wist je dat je een heel lekker kontje hebt als je er zo bij zit?’ Ik voel een zegelring tegen mijn lippen, en een pink met een lange nagel. Nick! Stomme klootzak! Ik probeer me te ontworstelen aan zijn houdgreep, wil hem de huid vol schelden, maar ik produceer slechts een onverstaanbaar gemurmel dat stukloopt op zijn handpalm. Ik bijt en ik schop, maar hij laat niet los. Uitgeput geef ik het op.

‘Oké, als je belooft niet te schreeuwen, haal ik mijn hand van je mond.’ Om zijn woorden kracht bij te zetten geeft hij een ruk aan mijn hoofd. Een pijnscheut trekt door mijn nek. Ik negeer het.

‘Zou het lukken om zachtjes te doen? We willen toch geen onnodige aandacht trekken, hè?’

Ik schud nee.

‘Wat nee? Nee, ik wil geen aandacht trekken of nee, ik hou mijn mond niet?’ De druk van zijn hand op mijn mond neemt nog wat toe en belet me om te antwoorden. Van de keelgeluiden die ik produceer is geen chocola te maken.

‘Ben je nou zo stil als een muisje of niet?’

Ik knik. Langzaam voel ik zijn greep verslappen. Er komt wat speling tussen mij en de arm die hij strak tegen mijn buik hield. Ik aarzel geen moment en trek zijn hand van mijn gezicht.

‘Nick, jij stomme, achterlijke klootzak,’ bries ik tussen mijn op elkaar geklemde kaken door.

‘Ik hou ook van jou, schat.’ Hij begint zachtjes te lachen.

Ik draai me om en geef hem een klap in zijn gezicht.

‘Zo, jij durft,’ zegt hij verbaasd. Hij wrijft over zijn snel rood wordende wang. Vliegenvlug pakt hij me bij mijn staart. Ondanks zijn logge postuur is hij sneller dan ik en het lukt me niet hem te ontwijken. Met een ruk trekt hij mijn hoofd naar achteren.

‘Dat was eens en nooit weer, schatje. Ik adviseer je dat goed in je poezelige oortjes te knopen. Er is er hier maar één die rake klappen uitdeelt en dat ben ik. Begrepen?’ Nog een ruk aan mijn haren. Zo hard dat ik betwijfel of hij niet mijn hele staart uit mijn kop heeft getrokken. Ik kan een pijnkreet amper onderdrukken en de tranen

springen in mijn ogen. Een zeurende koppijn vertroebelt mijn gedachten.

‘Nooit meer vergeten wie hier de boswachter is, popje.’ Hij laat me los en geeft me een zet. Het scheelt weinig of ik val weer. Als ik mijn evenwicht weer hervonden heb, wappert Nick ongeduldig met zijn hand.

‘Geef me het spul, ik heb nog meer te doen.’

Ik loop naar mijn tas die helemaal onder de modder zit. Rits hem open en haal het pakketje eruit. Ik steek mijn andere hand uit.

‘Gelijk oversteken.’

‘Ga het maar zoeken.’ Hij wijst richting het struikgewas waar hij net uit is gesprongen. Ik leg mijn kostbare handelswaar op de grond en zet voorzichtig mijn voet erbovenop.

‘Hier met dat pakket, trut.’ Zijn stem klinkt dreigend.

‘Gelijk oversteken zei ik en anders trap ik het nu kapot.’

Nick vloekt. Hij staat even besluiteloos te draaien, maar verdwijnt dan toch de bosjes in. Eindelijk beginnen de verhoudingen weer een beetje recht te trekken. Wat denkt hij wel? Dat ik me zo laat piepelen? Zonder mij is hij nergens. Het lijkt erop dat hij dat zelf ook door begint te krijgen. Er klinkt geritsel in de struiken. Daar is hij weer met in zijn hand een zwart attachékoffertje.

‘Zet maar neer,’ commandeer ik.

‘Hier met dat pakket,’ blaft hij. Nick zet het koffertje neer en loopt op me af. Snel haal ik mijn voet van het pakket en pak het op. Ik gooi het zijn richting uit. Vloekend springt hij naar voren en hij kan nog net voorkomen dat het hele zaakje op de grond valt. Ik duik naar het koffertje en pak het op.

‘Achterlijk wijf! Als het was gevallen, had ik je vermoord.’

Ik probeer hem onaangedaan aan te kijken, maar vanbinnen welt toch enige paniek op. Nick hoort tot het slag, een man een man, een woord een woord. Als het hem uitkomt. Ik geloof niet dat ik wil uittesten of hij zijn dreigende taal ook daadwerkelijk omzet in een praktische daad. Nick knoopt zijn overhemd los. Vol walging kijk ik naar zijn dikke buik. Het pakket verdwijnt in zijn open overhemd waarna hij de knopen weer sluit.

‘Volgende week zelfde plek, zelfde tijd.’ Voor hij zich omdraait en wegloopt, imiteert hij met zijn hand een pistool en richt hij het op

mijn hoofd. Hij maakt een schietgeluid. Blaast tegen zijn wijsvinger alsof hij de loop wil afkoelen. Hij knijpt zijn varkensoogjes tot spleetjes en vertrekt. Pas als hij helemaal uit het zicht is verdwenen, durf ik me weer te bewegen. Daar sta ik dan op een onheilspellende, verlaten plek. Bezweet, onder de modder. Geruïneerd kapsel. Stress tot in mijn kruin. Maar met het felbegeerde koffertje. Is dit nou het leven dat ik wil? Die vraag is snel beantwoord als ik het koffertje openklik. Keurige stapels van vijftigeurobiljetten. Met een tevreden glimlach sluit ik het koffertje weer. In mijn hoofd ben ik het geld al aan het uitgeven.

Langzaam loop ik richting mijn auto met een gevulde koffer en lege tas. Nick zal inmiddels wel vertrokken zijn. De andere auto staat er nog. Ik leg mijn buit in de kofferbak en klap hem dicht. Kijk schichtig om me heen als ik weer wat geritsel hoor. Ik stap snel achter het stuur en doe mijn deuren op slot. Mijn hartslag neemt weer toe. Terwijl ik de auto start blijf ik de omgeving in de gaten houden. De parkeerplaats blijft leeg. Het zal de wind wel zijn geweest. Pas wanneer ik op de snelweg ben, begin ik weer wat rustiger te ademen.